

PROP DE VOSALTRES

Avui celebrem el Corpus

Benvolguts diocesans:

La festa d'avui ens porta molts ressons personals i familiars. També evoca les experiències comunitàries en les parròquies i en les associacions a què pertanyem. És una festa molt arrelada entre nosaltres i l'hem adornat amb multitud d'adherències culturals al llarg de la història: cants, balls, representacions quasi-teatrals..., i sobretot, processons en què hem participat adorant i acompanyant el Senyor en l'Eucaristia o bé com a espectadors, contemplant-les amb devoció.

A més del que acabem de dir, centrat en els aspectes externs, per als catòlics és una celebració molt profunda i significativa. Volem donar a conèixer al món el nucli central de l'aliança que Déu estableix amb la humanitat a través del sacrifici de Jesucrist a la creu i recordat per sempre com un regal en l'Eucaristia: a la tarda del Dijous Sant ho vivim intensament tots aquells que participem en la celebració en el temple. Ara ho exterioritzem, amb alegria per a tothom, als carrers i a les places. El Cos i la Sang de Crist, centre de la vida cristiana, és l'aliment que construeix i enforteix el nostre caminar per aquest món. Quan combreguem, Crist es transforma en cos nostre i nosaltres ens identifiquem amb Ell de manera absoluta. No hi ha res més important que aquest misteri, sagrament d'unió de Déu amb l'home.

Una de les dimensions bàsiques de la religió és la relació amb la divinitat que es manifesta d'una manera grandiosa i fascinant i té com a resposta humana l'adoració. L'altra dimensió, amb trets complementaris, se centra en la pre-

ocupació, l'interès i l'ajuda cap als altres com una conseqüència clara del primer. En el nostre cas, tots recordem el precepte de l'amor predicat per Crist i d'obligat compliment pels seus seguidors.

Nosaltres mirem i adorem Crist-Eucaristia i l'estimem per damunt de tot. També responem amb l'amor als altres utilitzant la mateixa paraula referida a Crist i prolongant la preocupació

pels germans. Avui, trobem exemples per recordar i tenir en compte: el cos sense vida d'un petit emigrant en una platja de Turquia; el cos d'un ancià solitari en una residència de gent gran; el cos d'una dona maltractada o víctima del tràfic de persones; el cos amb mala olor d'una persona que dorm cada dia al carrer; el cos d'un malalt entubat en una de les moltes UCI dels nostres hospitals; el cos que ha de néixer i que és eliminat en el procés de gestació; el cos d'una persona a punt d'aplicar-li l'eutanàsia per posar fi a la seva vida; el cos d'un ésser humà amb discapacitat física o mental; el cos sense vida a conseqüència d'un atemptat terrorista; el cos d'un nen desnodrit en braços d'una mare sense alè i sense aliment; el cos menyspreat i torturat fins al límit per qüestions ètniques, culturals o religioses; el cos de nenes segrestades i/o abandonades a la seva sort dia rere dia; el cos de tants morts amagats a la nostra vista sense poder ser acompanyats ni rebre l'afecte dels seus éssers estimats en els últims moments de les seves vides.

Totes aquestes situacions són ferides en el Cos de Crist que és objecte de la nostra adoració. Alhora, són ferides que han de ser guarides per la cura i la preocupació de tots nosaltres. És per això que celebrem, també avui, el Dia de la Caritat en què agraïm als qui formen part dels equips sociocaritatius el seu servei i demanem a Déu que tots els creients sapiguem mostrar de manera clara els dos amors dels quals ens parla l'Evangelí.

Amb la meva benedicció i afecte,

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Trobada dels delegats de Joventut de Catalunya

El Conciliar de Barcelona va acollir, el passat 17 de maig, la reunió del Secretariat Interdiocesà de Joventut (SIJ), presidida per Mons. Sergi Gordo, bisbe auxiliar de Barcelona i bisbe delegat per la Conferència Episcopal Tarraconense en l'àmbit de la pastoral juvenil.

Després de la pregària inicial, els assistents, entre ells el delegat de joves a la nostra diòcesi, Mn. Manel Mercadé, van reflexionar sobre el camí recorregut fins ara com a SIJ i també sobre els plans de futur d'aquest Secretariat. Van rebre la visita de

Mons. Arturo Ros, bisbe auxiliar de València i president de la subcomissió de pastoral de joventut de la Conferència Episcopal Espanyola, i D. Raül Tinajero, prevere director del secretariat de la subcomissió de pastoral de joventut de la CEE, que els van presentar l'itinerari de treball a fer en relació a la renovació del projecte marc de pastoral de joventut de la CEE. Després d'un diàleg amb ells, van treballar alguns aspectes inclosos en aquest projecte i van cloure la trobada amb un dinar de germanor.

CERCA DE VOSOTROS

Hoy celebramos el Corpus

Queridos diocesanos:

La fiesta de hoy nos trae muchas resonancias personales y familiares. También evoca muchas experiencias comunitarias, en parroquias y en las asociaciones a las que pertenecemos. Es una fiesta muy arraigada entre nosotros y la hemos adornado con multitud de adherencias culturales a lo largo de la historia. Cantos, bailes, representaciones cuasi-teatrales... Y sobre todo procesiones en las que hemos participado adorando y acompañando al Señor en la Eucaristía o bien como espectadores, contemplando con devoción el acto.

Además de lo anterior centrado en los aspectos externos, para los católicos es una celebración muy profunda y significativa. Queremos dar a conocer al mundo el núcleo central de la alianza que Dios establece con la humanidad a través del sacrificio de Jesucristo en la cruz y recordado para siempre como un regalo en la Eucaristía. Lo vivimos intensamente en la tarde del Jueves Santo todos aquellos que participamos en la celebración en el templo. Ahora lo exteriorizamos con alegría para todos a lo largo de calles y plazas. El Cuerpo y la Sangre de Cristo, centro de la vida cristiana, es el alimento que construye y fortalece nuestro caminar por este mundo. Cuando comulgamos, Cristo se transforma en cuerpo nuestro y nosotros nos identificamos con Él de forma absoluta. Nada hay más importante que este misterio, sacramento de unión de Dios con el hombre.

Una de las dimensiones básicas de la religión es la relación con la divinidad. Ésta se manifiesta de un modo tremendo y fascinante teniendo como respuesta humana la adoración. La otra dimensión, con tintes complementarios, se centra en la preocupación, el interés y la ayuda hacia los semejantes como una consecuencia clara de lo primero. En nuestro caso, todos recordamos el precepto del amor predicado por Cristo y de obligado cumplimiento por parte de sus seguidores.

Nosotros miramos y adoramos a Cristo-Eucaristía, lo amamos por encima de todo. También respondemos con el amor a los demás utilizando la misma palabra referida a Cristo y prolongando la preocupación por los hermanos. Hay ejemplos para recordar y tener en cuenta en el día de hoy: el cuerpo sin vida de un pequeño emigrante en una playa de Turquía; el cuerpo de un anciano solitario en una residencia de mayores; el cuerpo de una mujer maltratada o puesta en circulación por la llamada trata; el cuerpo maloliente de una persona que duerme a diario en la calle; el cuerpo de un enfermo entubado en una de las muchas UCI's de nuestros hospitales; el cuerpo del que va a nacer y es eliminado en el proceso de gestación; el cuerpo de una persona a punto de aplicarle la eutanasia para el fin de su vida; el cuerpo de un ser humano con discapacidad física o mental; el cuerpo sin vida a consecuencia de un atentado terrorista; el cuerpo de un niño desnutrido en brazos de una madre sin aliento y sin alimento; el cuerpo despreciado y torturado hasta el límite por cuestiones étnicas, culturales o religiosas; el cuerpo de niñas secuestradas y/o abandonadas a su suerte día tras día; el cuerpo de tantos fallecidos escondidos a nuestra vista y si poder ser acompañados ni recibir el cariño último de sus seres queridos en los últimos momentos de sus vidas.

Todas estas situaciones son heridas en el Cuerpo de Cristo que es objeto de nuestra adoración. Al mismo tiempo son heridas que deben ser curadas por el cuidado y la preocupación de todos nosotros. No en vano celebramos, también hoy, el Día de la Caridad en el que agradecemos su servicio a los que forman parte de los equipos socio-caritativos y pedimos a Dios que todos los creyentes sepamos mostrar de forma clara los dos amores de los que nos habla el Evangelio.

Con mi bendición y afecto,

† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lleida

El papa Francesc estableix el ministeri de catequista

El passat 11 de maig es va publicar el Motu proprio *Antiquum ministerium* amb el qual el papa Francesc estableix el ministeri laical de catequista: una necessitat urgent per a l'evangelització en el món contemporani, que s'ha de fer de forma secular, sense caure en la clericalització.

«Fidelitat al passat i la responsabilitat pel present» són «les condicions indispensables perquè l'Església pugui dur a terme la seva missió en el món»: així ho ha escrit el papa Francesc en aquest Motu proprio signat el 10 de maig.

El nou ministeri té orígens molt antics que es remunten al Nou Testament: de forma germinal, s'esmenta, per exemple, en l'Evangelí de Lluç i en les Cartes de l'apòstol sant Pau als cristians de Corint i als Gàlates. Però «tota la història de l'evangelització en aquests dos mil·lennis», escriu el Papa, «mostra amb gran evidència l'eficàç que ha estat la missió dels catequistes». Des del Concili Vaticà II, doncs, s'ha pres consciència que «la tasca del catequista és de gran importància», a més de necessària per al «desenvolupament de la comunitat cristiana».

Per això, sense restar importància a la «missió pròpia del Bisbe, que és el primer catequista de la seva Diòcesi», ni a la «responsabilitat peculiar dels pa-

res» pel que fa a la formació cristiana dels seus fills, el Papa exhorta a valorar els laics que col·laboren en el servei de la catequesi, sortint a la trobada «dels molts que esperen conèixer la bellesa, la bondat i la veritat de la fe cristiana».

El ministeri laical de catequista té també «un fort valor vocacional»

perquè «és un servei estable prestat a l'Església local» que requereix «el degut discerniment per part del Bisbe» i un Ritu d'Institució especial que la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments publicarà pròximament. Al mateix temps —assenyala el Pontífex— els catequistes han de ser homes i dones «de profunda fe i maduresa humana»; han de participar activament en la vida de la comunitat cristiana; han de ser capaços «d'hospitalitat, generositat i vida de comunió fraterna»; han de formar-se des del punt de vista bíblic, teològic, pastoral i pedagògic; han de tenir una experiència prèvia madura de catequesi; han de col·laborar fidelment amb els preveres i diaques, i «estar animats per un veritable entusiasme apostòlic».

Més informació en el següent link:

<http://www.bisbatlleida.org/ca/content/el-papa-estableix-el-ministeri-de-catequista>

El bisbe Salvador aixeca la dispensa del precepte dominical

El Bisbe Salvador va firmar un decret el passat 10 de maig en el qual determina que cessi la vigència de la dispensa del precepte dominical als fidels de la diòcesi que va ser decretada en data 14 de març de 2020. Al mateix decret demana als fidels que assisteixin a la Missa dominical vivint-la i pregant a Déu pel cessament de la pandèmia i per les seves víctimes. El Prelat, afirma en el decret, que ha pres aquesta consideració per la situació actual de l'evolució de la pandèmia de la Covid-19 i el fet que s'hagi aixecat

l'estat de l'alarma, promulgat pel Govern de l'Estat.

A la vegada, el Bisbe anima als fidels a respectar les disposicions de les autoritats sanitàries pel que fa a les mesures que encara s'han de mantenir per tal de prevenir els contagis (higiene, distància social, utilització de les mascaretes, compliment dels aforaments als temples). A més, destaca que han canviat les condicions que van fer necessària la dispensa del precepte dominical als fidels de la diòcesi.

ASAMBLEA GENERAL ORDINARIA

UMAS

MUTUA DE SEGUROS

16 DE JUNIO

Online: <https://www.visuallive.es>

Usuario: **umas2021**
Contraseña: **2021umasASAMBLEA**

17:00 HORAS PRIMERA CONVOCATORIA

18:00 HORAS SEGUNDA CONVOCATORIA

Segon any sense la processó de sant Anastasi per la Festa Major

El passat 11 de maig, festivitat de Sant Anastasi, patró de la ciutat de Lleida, va tornar a comptar amb restriccions a causa de la pandèmia i no es va poder portar a terme la processó des de la Catedral fins a la plaça Sant Joan. A canvi es va fer una ofrena simbòlica a dins del temple en la qual hi van participar, sobretot, entitats de la ciutat. Sí que es va celebrar la missa presidida pel bisbe Salvador acompanyat d'una nombrosa representació del presbiteri.

En la seva homilia, el Prelat va recordar la figura de sant Anastasi i va agrair la presència de les autoritats que acompanyen als cristians «en una societat plural i diversa». Va afirmar que tots tenim a persones que «admirem per la seva valentia, pel seu coratge, per

la dedicació i el lliurament de la seva vida». I també va afegir que «admirem als sants i a sant Anastasi, en particular, per la seva valentia de no renúncia a la fe, ell pot ser un exemple de vida per a nosaltres». Va demanar a sant Anastasi que doni força als cristians «per comunicar l'Evangelí i,

a la vegada, perquè ajudi a les persones que tenen autoritat perquè les seves paraules responguin als fets». El Prelat també va tenir unes paraules d'agraïment als sanitaris i al personal de les residències de gent gran. I va acabar dient «que sant Anastasi ens ajudi a viure la nostra vida cristiana».

El Bisbe i l'Alcalde de Lleida parlen de les persones vulnerables

El bisbe Salvador es va reunir, el passat 13 de maig, amb el paer en cap Miquel Pueyo, i amb la segona tinenta d'alcalde Jordina Freixenet, per abordar la situació de les persones vulnerables de la ciutat. A més, durant la reunió es va signar la cessió per part del Bisbat dels terrenys del Mirador de la Seu Vella.

El bisbe Salvador va agrair la deferència de l'alcalde per «informar-nos de la situació humanitària de la

ciutat i de tot el que s'està fent des de la Paeria». També va mostrar «la seva voluntat de col·laboració per ajudar a les persones més necessitades». «Volem col·laborar amb les persones que venen i estan aquí, juntament amb les institucions públiques», va dir el nostre Bisbe.

A la reunió també es van signar els documents pels quals la Paeria podrà tornar a obrir la concessió del bar del Mirador de la Seu Vella. Aquest espai va ser adquirit l'any 1956 pel Bisbat al Ministeri de Defensa. L'alcalde va afirmar que «hem signat una declaració d'intencions que ens permetrà reobrir aquest espai i que funcioni aquest bar-restaurant mirador». Per la seva part, el bisbe Salvador va exposar que «era convenient que el terreny fos propietat del Consorci de la Seu Vella». I va afegir que «és per això que ho hem cedit i ara es faran els tràmits davant el Ministeri de Defensa perquè es faci l'escriptura pública en favor del Consorci o de l'Ajuntament».

REFLEXIONS

EL MANIFEST
POSTHUMANISTA (IV)

Un home cridat a fondre's amb la màquina?

Aquesta idea de què la realitat transcendeix la imatge que ens fem d'ella o la representació que brinda la ciència, no significa que, per als transhumanistes, el fons últim de la realitat sigui un misteri inescrutable o un enigma indissoluble a la racionalitat humana. Significa que ens trobem en un univers interdependent, multicèntric i multifactorial i que els models científics, per elaborats i rigorosos que siguin, no poden preveure, ni anticipar tot el que s'esdevindrà.

En conseqüència, si un model no pot elaborar perspectives segures, no pot considerar-se un model perfecte, sinó una mera aproximació. És difícil no estar d'acord amb aquesta tesi. Fins i tot, els crítics del transhumanisme, els humanistes laics i els teòlegs catòlics, coincideixen en aquest punt. Una altra cosa és la filosofia neopositivista i cientista que atorga un poder absolut a la ciència a l'hora de desxifrar i explicar la complexitat de la realitat.

El pensament, tal com es descriu des del transhumanisme, no flueix en un únic sentit, sinó que recorre diferents camins que no es poden preveure ni anticipar, perquè està subjecte a un univers de factors i de variables molt gran. Quan hom pensa, no sap, de veres, què acabarà pensant. Si, de fet, ho sap abans de posar-se a pensar, és que no està pensant, perquè el pensament és lliure i dibuixa meandres i circuits que no havia imaginat el pensador que es disposa a exercir, lliurement, el seu pensament.

La incertesa que tenalla el nostre món és qualitativament diferent de la d'altres temps i d'altres èpoques, atesa la complexitat i la interdependència de molts factors que no coneixem. Aquesta incertesa també creix a mesura que creix la pol·lució informativa. Com més informat està el ciutadà, més difícil li resulta fer-se una composició del món, una visió global de la història i del lloc que ocupa l'home en el món.

Des de l'humanisme s'obre una fissura entre l'home i la natura, mentre que en el transhumanisme, l'ésser humà està cridat a fondre's amb la màquina per originar una síntesi que ja no permetrà identificar les fronteres entre l'home i la màquina.

Dr. Francesc Torralba
Doctor en Teologia

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

7. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [2Co 1,1-7 / Sl 33 / Mt 5,1-12]. Sant Robert, abat cistercenc; sants Pere, prevere, i Vistremond, monjo, mrs. a Sevilla; beata Anna de Sant Bartomeu, verge carmelitana, de Medina del Campo.

8. ■ Dimarts [2Co 1,18-22 / Sl 118 / Mt 5,13-16]. *Tortosa*: □ Dedicació de la Catedral. Sant Guillem, bisbe de York; santa Cal·líope, mr.; beat Jaume Berthieu, mr.

9. ■ Dimecres [2Co 3,4-11 / Sl 98 / Mt 5,17-19]. Sant Efreem (306-373), diaca siríac i dr. de l'Església; sant Marí, ermità; sants Prim i Felicià, mrs.; santa Pelàgia o Pellaia, vg. i mr.; beat Josep Anchieta, prev. jesuïta; beata Anna Maria Taigi, mare de família.

10. ■ Dijous [2Co 3,15-4,1.3-6 / Sl 84 / Mt 5,20-26]. Sant Maurici, abat; sant Asteri, bisbe.

11. □ Divendres [Os 11,1b.3-4.8c-9 / Sl: Is 12,2-6 / Ef 3,8-12.14-19 / Jo

19,31-37]. Sagrat Cor de Jesús. Sant Bernabé, apòstol, company de Pau, nat a Xipre, on morí; sant Lleó III, papa (795-816); santa Adelaida o Alícia, vg. cistercenca.

12. □ Dissabte [2Co 5,14-21 / Sl 102 / Lc 2,41-51]. Cor Immaculat de la Benaurada Verge Maria. *Tortosa*: □ Santa Maria Rosa Molas i Vallbé (1815-1876), rel. de Reus, fund. de les Gnes. MdD de la Consolació, a Tortosa (CMC, 1858). Sant Joan de Sahagun,

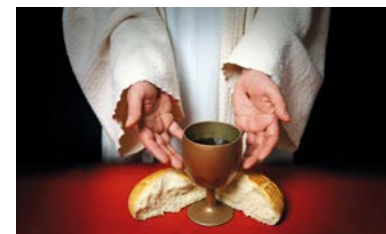
prev. agustí; beata Iolanda (o Violant), rel. franciscana; sant Onofre (o Nofre), anacoreta.

13. ■ Diumenge vinent, XI de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Ez 17, 22-24 / Sl 91 / 2Co 5,6-10 / Mc 4, 26-34]. Sant Antoni de Pàdua (†1231), prevere franciscà i doctor de l'Església, nat a Lisboa, patró del ram de la construcció; sant Fandila, prevere; sant Aventí, màrtir; santa Aquil·lina, verge.

El Cos i la Sang de Crist (B)

COMENTARI

La sang de Crist ens purifica de les obres mortes

Hi ha realitats cristianes tan profundes que no les podem abastar amb una paraula o una reflexió. Això passa amb l'Eucaristia o en la seva festa per excel·lència que és el Corpus que celebrem avui. El nom és «solemnitat del Cos i la Sang de Crist». I precisament enguany la Paraula de Déu fixa la nostra atenció en la sang de Crist, present en l'Eucaristia. Per una banda ens recorda l'aliança de Déu amb els homes. Ho veiem en la primera lectura: *Moisés aspergí el poble amb la sang i digué: Aquesta és la sang de l'aliança que el Senyor fa amb vosaltres d'acord amb les paraules escrites aquí*. L'aliança és el pacte que fa Déu amb el poble pel qual el poble es compromet a seguir totes les normes de l'aliança: *El poble respongué: Farem tot el que diu el Senyor, l'obeïrem en tot*. La sang aspergida indica la voluntat del poble de seguir la llei del Senyor, és el seu compromís amb Déu. Per altra banda, aquesta sang també era el perdó dels pecats. Diu la carta als hebreus: *La sang dels bocs i dels vedells i la cendra de la vedella, aspergida sobre els qui estaven contaminats, purificava i santificava exteriorment*. Però la sang dels animals només era una ombra de la veritable sang que salva els homes: *Crist s'ha ofert ell mateix a Déu com a víctima sense tara*. Per això continua la segona lectura: *Amb molta més raó, la sang del Crist ens purificarà de les obres que porten la mort perquè puguem donar culte al Déu viu*. Ell ha mort en rescat de les culpes comeses sota la primera. Bevent la sang de Crist en l'Eucaristia rebem el perdó dels pecats i som capaços de complir veritablement la voluntat de Déu. Per això l'evangeli ens narra aquest moment que Crist es fa present en el pa i el vi. *Jesús prengué el pa i digué: Preneu-lo: això és el meu cos*. Després prengué el calze i digué: *Això és la meua sang, la sang de l'aliança, vessada per tot els homes*. L'Eucaristia, doncs, és el perdó dels nostres pecats i la força que necessitem per a ser fidels a Déu, per respondre al pacte d'amor que Déu ha fet amb els homes.

Mn. Jaume Pedrés

► Lectura el llibre del Èxode (Ex 24,3-8)

En aquell temps, Moisés anà a comunicar al poble tot el que el Senyor li havia dit i tot el que havia ordenat. El poble sencer, a una sola veu, respongué: «Farem tot el que diu el Senyor». Moisés escriví totes les paraules del Senyor, i l'endemà, de bon matí, erigí un altar al peu de la muntanya i plantà dotze pedres, per les dotze tribus d'Israel. Després encomanà als joves del poble d'Israel que oferissin víctimes en holocaust i immolessin vedells al Senyor com a víctimes de comunió. Ell recollí en gibrells la meitat de la sang, i amb l'altra meitat aspergí l'altar. Després prengué el document de l'aliança i el llegí al poble en veu alta. El poble respongué: «Farem tot el que diu el Senyor, l'obeïrem en tot». Llavors Moisés aspergí el poble amb la sang i digué: «Aquesta és la sang de l'aliança que el Senyor fa amb vosaltres d'acord amb les paraules escrites aquí».

► Salm responsorial (115)

R. *Invocant el nom del Senyor, alçaré el calze per celebrar la salvació.*

¿Com podria retornar al Senyor / tot el bé que m'ha fet? / Invocant el seu nom, alçaré el calze / per celebrar la salvació. R.

Al Senyor li voldria / la mort dels qui l'estimen. / Ah, Senyor, soc el vostre servent, / ho soc des del dia que vaig néixer. / Vós em trencareu les cadenes. R.

Us oferiré una víctima d'acció de gràcies, / invocant el vostre nom, / compliré les meves prometes, / ho faré davant del poble. R.

► Lectura de la carta als cristians hebreus (He 9,11-15)

Crist ha vingut com a gran sacerdot del món renovat que ara comença. Ha entrat una vegada per sempre al lloc sant, passant per un tabernacle més gran i més perfecte, no fet per mans d'homes, ja que no pertany al món creat; i no s'ha servit de la sang de bocs i de vedells, sinó que amb la seva pròpia sang ens ha redimit per sempre. Segons la Llei de Moisés, la sang dels bocs i dels vedells i la cendra de la vedella, aspergida sobre els qui estaven contaminats, purificava i santificava exteriorment. Ara però, Crist s'ha ofert ell mateix a Déu, per l'Esperit Sant, com a víctima sense tara. Per això, i amb molta més raó, la sang del Crist ens purificarà de les obres que porten la mort, perquè puguem donar culte al Déu viu. El Crist, doncs, és mitjancer d'una nova aliança, perquè ha mort en rescat de les culpes comeses sota la primera. Per ell, els qui eren cridats a l'herència eterna reben allò que Déu els havia promès.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Marc

(Mc 14,12-16.22-26)

El primer dia dels Àzims, quan la gent immolava l'anyell pasqual, els deixebles digueren a Jesús: «¿On voleu que anem a preparar-vos el lloc perquè puguem menjar l'anyell pasqual?» Ell envià dos dels seus deixebles amb aquesta consigna: «Aneu a la ciutat i us trobareu amb un home que duu una gerra d'aigua. Seguiu-lo, i allà on entri digueu al cap de casa: El mestre pregunta on l'allotjareu per poder menjar l'anyell pasqual amb els seus deixebles. Ell us ensenyarà dalt la casa una sala gran, arreglada amb estores i coixins. Prepareu-nos allà el sopar». Els deixebles se n'anaren. Arribant a la ciutat, ho trobaren tot com Jesús els ho havia dit i prepararen el sopar pasqual. I mentre menjaven, Jesús prengué el pa, digué la benedicció, el partí, els el donà i digué: «Preneu-lo: això és el meu cos». Després prengué el calze, digué l'acció de gràcies, els el donà i en begueren tots. I els digué: «Això és la meua sang, la sang de l'aliança, vessada per tots els homes. Us ho dic amb tota veritat: Ja no beuré més d'aquest fruit de la vinya fins al dia que en beuré de novell en el Regne de Déu». Després de cantar l'himne, sortiren cap a la muntanya de les Oliveres.

► Lectura del libro del Éxodo (Éx 24,3-8)

En aquellos días, Moisés bajó y contó al pueblo todas las palabras del Señor y todos sus decretos; y el pueblo contestó con voz unánime: «Cumpliremos todas las palabras que ha dicho el Señor». Moisés escribió todas las palabras del Señor. Se levantó temprano y edificó un altar en la falda del monte, y doce estelas, por las doce tribus de Israel. Y mandó a algunos jóvenes de los hijos de Israel ofrecer al Señor holocaustos e inmolar novillos como sacrificios de comunión. Tomó Moisés la mitad de la sangre y la puso en vasijas, y la otra mitad la derramó sobre el altar. Después tomó el documento de la alianza y se lo leyó en voz alta al pueblo, el cual respondió: «Haremos todo lo que ha dicho el Señor y le obedeceremos». Entonces Moisés tomó la sangre y roció al pueblo, diciendo: «Ésta es la sangre de la alianza que el Señor ha concertado con vosotros, de acuerdo con todas estas palabras».

► Salmo responsorial (115)

R. *Alzaré la copa de la salvación, invocando el nombre del Señor.*

¿Cómo pagaré al Señor / todo el bien que me ha hecho? / Alzaré la copa de la salvación, / invocando el nombre del Señor. R.

Mucho le cuesta al Señor / la muerte de sus fieles. / Señor, yo soy tu siervo, / hijo de tu esclava: / rompiste mis cadenas. R.

Te ofreceré un sacrificio de alabanza, / invocando el nombre del Señor. / Cumpliré al Señor mis votos / en presencia de todo el pueblo. R.

► Lectura de la carta a los Hebreos (Heb 9,11-15)

Hermanos: Cristo ha venido como sumo sacerdote de los bienes definitivos. Su «tienda» es más grande y más perfecta: no hecha por manos de hombre, es decir, no de este mundo creado. No lleva sangre de machos cabríos, ni de becerros, sino la suya propia; y así ha entrado en el santuario una vez para siempre, consiguiendo la liberación eterna. Si la sangre de machos cabríos y de toros, y la ceniza de una becerra, santifican con su aspersión a los profanos, devolviéndoles la pureza externa, ¡cuánto más la sangre de Cristo, que, en virtud del Espíritu eterno, se ha ofrecido a Dios como sacrificio sin mancha, podrá purificar nuestra conciencia de las obras muertas, para que demos culto al Dios vivo! Por esa razón, es mediador de una alianza nueva: en ella ha habido una muerte que ha redimido de los pecados cometidos durante la primera alianza; y así los llamados pueden recibir la promesa de la herencia eterna.

► Lectura del santo Evangelio según san Marcos

(Mc 14,12-16.22-26)

El primer día de los Ázimos, cuando se sacrificaba el cordero pasqual, le dijeron a Jesús sus discípulos: «¿Dónde quieres que vayamos a prepararte la cena de Pascua?». Él envió a dos discípulos diciéndoles: «Id a la ciudad, os saldrá al paso un hombre que lleva un cántaro de agua; seguidlo, y en la casa adonde, decidle al dueño: "El Maestro pregunta: ¿Cuál es la habitación donde voy a comer la Pascua con mis discípulos?". Os enseñará una habitación grande en el piso de arriba, acondicionada y dispuesta. Preparádnosla allí». Los discípulos se marcharon, llegaron a la ciudad, encontraron lo que les había dicho y prepararon la Pascua. Mientras comían, tomó pan y, pronunciando la bendición, lo partió y se lo dio diciendo: «Tomad, esto es mi cuerpo». Después tomó el cáliz, pronunció la acción de gracias, se lo dio y todos bebieron. Y les dijo: «Esta es mi sangre de la alianza, que es derramada por muchos. En verdad os digo que no volveré a beber del fruto de la vid hasta el día que beba el vino nuevo en el reino de Dios». Después de cantar el himno, salieron para el monte de los Olivos.